

FULL DE CALENDARI.

-	-	A	B	C	Ç	D
E	F	G	H	I	J	K
L	l·l	LL	M	N	O	P
Q	R	S	T	U	V	X
Y	Z	-	-	-	-	-

Ester Xargay

Desintegrar-se

Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018

Ester Xargay

Desintegrar-se

Premi Cadaqués a Rosa Leveroni 2018

Epíleg de Margalida Pons

Editorial
Meteorα

Col·lecció: Mitilene, 50
Direcció: Jordi Cervera

DESINTEGRAR-SE
© Ester Xargay, 2019

Reservats tots els drets d'edició per
© Editorial Meteora, SL
Barcelona
www.editorialmeteora.cat
contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: març de 2019

Epíleg: © Margalida Pons Jaume

Il·lustració de la coberta: © Hereus de Carles Hac Mor
Dibuix de Carles Hac Mor del llibre *La mar anirà els dies*, volum III, 1967-92 (Arxiu HacMorXargay)

Fotografia de l'autora (solapa): © Jordi Aligué

ISBN: 978-84-948342-6-4
Dip. Leg.: B.4398-2019

Disseny gràfic: Meteora, serveis editorials

Impress a Romanyà Valls, la Torre de Claramunt

L'elaboració d'aquesta obra ha comptat amb un ajut a la creació
del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARXES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

Desintegrar-se

A Carles Hac Mor

L'Apocalisse è un'ossessione del «dissenter», l'integrazione è la realtà concreta di coloro che «non dissentono».

UMBERTO ECO. *Apocalittici e integrati*

L'acte més genuí de la recerca ontològica és matar-se; el veritable sistema filosòfic ha de comportar la manca, no pas sistematitzada, de certesa; la poesia fou allò indiscutiblement real i aquest ve a ser el pinyol de la saviesa; allò més poètic consisteix a sospitar que tot és llavor;

CARLES HAC MOR. *No ben bé*

Descord en el record

OFERIMENT

No és bo de dir que ningú no diu mai res de nou.
Els mots col·locats diferentment
tenen sentits distints,

CARLES HAC MOR. *No ben bé*

És la medul·la espinal,
àdhuc la glàndula pineal,
les que revelen
les dificultats que s'anhelen
ara, quan els records s'arrelen,
no res flueix.
Si l'escriptura s'enfosqueix,
l'ego en l'esperit perverteix
la qui roman,
de la qui els mots callaran
el mal d'una pena tan gran.
De l'enyor neix
un voler dir que ja no creix,
del rés a dir fent-ne el seu eix,
fidelitat.
Presca la vida en l'entrellat
que s'anomena veritat,
encara viu,

• • •

i floriran els adjectius
per definir-ne l'atractiu,
en rellegir-lo.

Carles Hac Mor en lai despullo,
negació del qual escullo
l'intel·lectual.

I per no-res seguir cantant l'alexandrí,
pèrdua i sofriment romanen en present,
callar l'amor latent, pensar l'incoherent,
l'humor a l'infinit no cal que sigui dit,
sí que fa de mal dir trobar per no emmudir,
tanmateix tot s'hi val, la llibertat preval,

pels descosits del qual ve l'enamorament,

I l'art ens va unir en un pèlag de mots

 i es va fer la llum en la complicitat d'abandonar-ho tot,
fins la realitat.

 Ni àncora, ni port, tot el mar va ser nostre
i nihilisme endins,

 ben poèticament, ens vam anar endinsant en un mar embravit.

el lema principal
d'un rebel cerebral,

Ut poesis pictura?

Força de l'obsessió,
on la lluita es fa en carn i en temps i en text i esforç, bo i negant
i negant i renegant encara, reiteradament,
i nedant i nedant, sempre cremant vaixells, amb rumb a l'infinit,
i per cada braça un bes, i riure en prendre aire per a seguir rient
fins a perdre l'alè, apassionadament, exhalant
resistència tot invocant el caos,
bo i oferint garbuix en revistes parlades i també caminades,
fins i tot navegades; a mars les riallades inundaven el tot sense
pretendre res més que complicitats, i les ganes de créixer en
compartir les obres,
i maneres de fer, i desfer,
on rau la poca-solta, lírica, d'irrefrenable estètica, del perquè sí
poètic,
en combustió espontània, que fa del no-sentit un estendard vital,
amb fibló
subversiu, d'agent provocador
d'impromptus alçurats, talment com ulls de poll als peus dels
benpensants
que menystenen
l'atzar
que nodreix els artistes i tota creació.

• • •

Elogi de la valentia,

d'un home compromès, amb una HAC majúscula, que m'ho va donar tot sense escatimar res.

I tot és en el temps!

Plecs d'un viure tan ple!,
que no en sento el buit.

El seu NO

fou per sempre, pulsíó entre dos sí, amb el *Sí fa que sí*,
en el si del llenguatge, batec en el record.

L'escriure

d'un grafòman obsés, subjecte al pensament

lliure

per dispensar-ho tot

i reescriure tostemps,

ans la vida i l'amor i conviure al pedrís
mil estones gaudint, coescrivint el goig.

Epítom infra nu o no.

I sí, tenacitat,

apunts del dia a dia, l'esbós d'un firmament en «cinta
d'infrallengua».

I sí, desconstruir

un tot edificat de racionalitat.

Que es faci l'enderroc!,
i la reconstrucció redimirà l'artista,
tot despintant el jo
amb *Himnes del no ésser*
del desésser
de l'ésser
i essent
del verb emprat al gest, bo i en els mots estant
per compondre de nou
amb el nom de les coses.
I del tot al no-res
a cor obert
la llengua
amb el pols ben latent i la sang per les venes que irriguen el cervell
per qüestionar-ho tot
fins les seves arrels, fins la raó social de la qual renegà
ben consegüentment
bo i tocant el crostó als acomodaticis que fan del benestar
una arma de poder,
fins a picar la cresta d'il·lustrats saberuts amb judicis despòtics
que li foren hostils
per haver-se plantat,
contra la hipocresia
i contra la cultura i la seva moral.

• • •

I foc a les poltrones!,

bo i aixafant barrets, tot un mestre d'esgrima per fer saltar birrets,
«*touchée*» la teoria!

Forassenyar-se

acte sensible

del seny excloure's

sense pronoms

romandre feble

en el vers lliure.

Escac i mat a l'experiència!

Prèclum*

Si la mort l'èsser arrabassa,
roman la pensa, vida dels seus escrits,
l'aura batega, ell generós preval
en el record de tots els influïts.

Semideu que mort ultrapassa,
el seny subvertit,
deessa raó ha transgredit,
en una aposta existencial.

Intel·ligent és l'home amb un no decidit.
Pregona riallada, d'ampit universal,
d'un mestre del contrasentit.
Carles Hac Mor en estança i esperit.

* «Un prèclum consisteix a redactar un text que és un plagi d'un original encara no escrit.»
Carles Hac Mor, *Escriptures alçurades*.

Acte de resistència

Quina és la relació de l'obra d'art amb la comunicació? Cap! L'obra d'art no és pas un instrument de comunicació. L'obra d'art no té res a fer amb la comunicació. L'obra d'art no conté ben estrictament ni la més mínima informació. Tanmateix hi ha una afinitat fonamental entre l'obra d'art i l'acte de resistència.

GILLES DELEUZE

Evasió

Un dia o un altre tots hem de mossegar
el fre amb què se'ns governa.

JOAN BROSSA

I l'alfabet desgavellat
bo i defugint l'ordre establert
delata que hem rosegat
el fre que clava l'univers
a la lletra que ens ha tocat.

Afinitat fonamental

Ninot
que porta un
pes a la base i que,
desviat de la seva posició
vertical, es torna a posar
dret.
El poble.

JOAN BROSSA. *El saltamartí*

A voltes l'esma
en destensar la pensa
fa ballar el cap
al vaivé d'un poema
que diu el temps
que dura el gir
i que ensems és
el curs del text
amb ritme aleatori
com un saltamartí
hi fa de balancí
enunciant la deriva
que el torna a erigir
des d'una base ferma
i amb el pes dels mots
manté la resistència.

Quídam

Jo no soc ningú! Qui ets tu?

EMILY DICKINSON

El Jo que se m'imposa
gairebé com un deure
arrasa amb les idees
actituds i conceptes
desallotja la pensa
desocupa la ment
ho aclapara tot
i tota fins i tot
al moll de l'escriptura
tan sols puc resistir
si tanmateix m'hi nego.
Cal eludir el subjecte
i treure-li l'arnès.
Per no haver de ficar-se
tot fent genuflexions
amb versos reverència
a la trona d'un ego
prou autocoronat.

Cal desempallegar-se'n
sancionar el seu delit
amb pena capital
decapitar-lo cal!
Subjecte irreverent
demana sacrifici.
Restauradora poda,
i l'arbre alleugerit
potser donarà fruits.

A veu alçada

*rien nul
n'aura été
pour rien
tant été
rien
nul*

SAMUEL BECKETT

*Non Jef t'es pas tout seul
Mais arrête tes grimaces
Soulève tes cent kilos
Fais bouger ta carcasse.*

JACQUES BREL

Del cert que tot canvia
ben a poc a poquet
sense que ho semblí gaire
com qui no vol la cosa
quan tot va tot se'n va
bo i fent via pel temps.

Del cert que tot canvia
com un fet diferent
cap a un no ben bé
cap a un qui sap on
cap a quan ningú vol
fer-hi cap sense res.

Cert és el moviment
tot va en anar-se'n tot
no volent fer-hi cap
en lliscar més enllà
d'aquest rumb beckettianà
a pitjor com no dir-ho.

No-res talment un mot.

Renec a veu alçada
per fracassar de franc
i donar fe de fer-ho
no hi ha volta de full
sols romanen els mots
que breguen per ser dits.

A veu alçada el prec
la paraula ho és tot
del no-res serà presa.
I com es fa sentir!
Un clam per existir
perquè cau de madur.

• • •

El crit a veu alçada
tot afinant la veu
el cant ho farà vers
escrit les mans al cap
lliure d'enraonar
per copsar l'infinit.

La veu de cada lletra
assenyala amb el dit
la llengua que la diu
tot aclamant el verb
lloat eternament
contingut en un gest.

I en cada acte es gesta
l'enlloc de tots els temps
tostemps tot just vuit lletres
que sumen perquè sí
i resten tot allò
que es queda pel camí.

Deixat anar

Hi ha dies amb gargots
furtius entre les pàgines
nits de folis en blanc
que cerquen elegies
i de tranuïta els mots
com signes eminents
calen en pensaments
embriacs i fugissers
que la mà no reté
a l'hora de tancar-los
en un full de paper.

Badívol

M'agrada confondre'm, perdre'm. Sempre jugo.
El joc és bo perquè no porta enlloc, consisteix
en simplement anar fent.

PERE NOGUERA

Amb un càntir al cap
cal tornejjar el sentit
del tacte en afinar
l'oïda que ens porta
de nas al gust badat
en la mirada absorta
l'esguard ànima endins
del buit omple l'esperit
origen de la gerra
en el si de la terra,
que el terrissaire obrí.